

מריבת הרוחות

כתב וצייר
ג'וני גרואל

לילה אחד, כאשר הילדים התכסו היטב
במיטותיהן הקטנות וגם אמא ואבא כבר ישנו,
הרוח הצפונית שטה מעל הארץ בספינת הענן
שלה.

וכשהיא שטה היא שרה בקול רם וכל הרוחות
הקטנות שטו אחריה ושרקו
כשעברו סביב פינות הבתים
ובתוך הארובות.

גם הרוח הדרומית שטה
באותו הלילה בספינת הענן
שלה. ותוך השיט היא שרה
לעצמה ולכל הרוחות הקטנות
שליוו אותה.

כשהרוח הצפונית ראתה את
הרוח הדרומית היא קראה
מעבר לשמיים "הי אחותי החלושה. מדוע את
חוצה את הדרך שלי?",

"אני לא חוצה את הדרך שלך" ענתה הרוח
הדרומית "זה שנים על שנים אני שטה בדרך
זו ואין זו הדרך שלך!"
"זה נראה" קראה הרוח הצפונית והיא קפצה

לתוך ספינת הענן של אחותה.
הרוח הדרומית כעסה מאוד וניסתה להשליך
את הרוח הצפונית מהספינה, אך אחותה
הצפונית הייתה חזקה מדי ואחרי מאבק
ומשיכות ודחיפות הרוח הדרומית הושלכה
מספינתה אל הארץ, ואיתה כל המשבים

הקלים שליוו אותה. ואז הרוח הצפונית
בנשיפה חזקה פירקה את הספינה לאלפי
חתיכות של עננים, והרוחות הקטנות שלה

תפסו את חתיכות העננים האלה והפכו אותם
לפתיתים שירדו כשלג לארץ.

כשהרוח הצפונית ראתה איך רוחותיה
הקטנות משמידות את חלקי הספינה, היא
שרה בקול רם כי חשבה שהכניעה את הרוח
הדרומית העדינה.

אבל הרוח הדרומית ומלוויה, הרוחות
העדינות הקטנות ראו מה קורה מעליהם
וחיכו שהרוח הצפונית הגסה תעבור משם.
הרוח הדרומית שרה לעצמה ברוך ואמרה
לרוחותיה הקטנות לתפוס את פתיתי השלג.
וכשהרוחות הקטנות אספו את הפתיתים הם
שינו אותם מפתיתי שלג קרים לטיפות גשם
חמימות שנפלו על גגות ושדות ושקעו באדמה
הקפואה. הם חיממו את הפרחים והעירו
אותם משינת הלילה שלהם.

שמחו שהחורף עבר.
ואז יצאו מההסתר גם הצפרדעים הקטנות
ותופפו בתופים שלהן ושרו "האביב הגיע!
האביב הגיע!"

וחרקים קטנים שפשפו את עיניהם ויצאו
מבתי משי הקטנים שלהם וכוונו את הכינורים
שלהם.
וכך, אחרי שהלילה עבר והשמש זרחה על
הארץ, כולם היו שמחים ועליזים כי זה היה
בוקר ראשון של האביב.
וכך הסתיימה גם מריבת הרוחות.

וכשהרוח הדרומית העדינה ראתה אתה שהפרחים
התעוררו, היא אספה את הערפלים ועשתה
מהם ספינת ענן גדולה ושחורה. ובספינה הזו
התחילה לרדוף אחרי הרוח הצפונית. ותוך
רדיפה אחרי רוח צפונית היא קראה לעזרתה
את הרוח המערבית עם ברקים ורעמים וביחד
הן רדפו אחרי הרוח הצפונית אל הקוטב
הצפונית, שם לאן היא שייכת.
הרעם והברקים הרעידו את הארץ והפרחים
הקטנים הרימו את ראשיהם מהסדקים
באדמה ותפסו את טיפות הגשם הראשונות
שנפלו לארץ.
אבא ואמא והילדים שמעו את הרעמים ואמרו
"סערת רעמים! כנראה האביב הגיע!" והם